

A Fővárosi Ítéltábla a által képviselt felperesnek, a Farkas Ügyvédi Iroda, dr. Farkas Roland ügyvéd által képviselt alperes ellen, kölcsön megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. szeptember 27. napján meghozott 27.P.26.881/2010/14. számú ítélete ellen az alperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy térítsen meg az államnak külön felhívásra 433.300 (négy százharminháromezer-háromszáz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében, mint engedményes gépjármű finanszírozására létrejött kölcsönszerződés alapján 7.221.442 forint kölcsön tartozás és ennek 2008. május 15. napjáig felmerült 333.149 forint kamata, továbbá 2008. május 16. napjától számított évi 6% késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes pergátló kifogásában ítélt dologra hivatkozással kérte a per megszüntetését, míg érdemben a kereset jogalapját nem, összecszerűségét csak annyiban vitatta, hogy lopáskár miatt a casco biztosítási szerződés alapján történő teljesítés elszámolását kérte.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében kötelezte az alperest, fizessen meg a felperesnek 7.554.591 forintot, ebből 7.221.442 forint után 2008. május 16. napjától a kifizetés napjáig évi 6% kamatát, valamint 800.372 forint perköltséget.

Az ítélet indokolása értelmében az alperes per megszüntetése iránti kérelme nem volt alapos, a per megszüntetésének törvényi feltétele nem állt fenn. A kereset érdemében a tényállást az elsőfokú bíróság az alperes elismerésére is tekintettel állapította meg akként, hogy a felperes jogelődje és az alperes között 2003. szeptember 29. napján kölcsönszerződés jött létre az alperes által megvásárolni

kívánt gépjármű finanszírozása érdekében; az alperes a törlesztő részleteket 2004. április 1. napjától nem fizette, ezért a felperes jogelődje a szerződést felmondta, majd a követelését a felperesre engedményezte. Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy az alperes nem bizonyította, hogy a biztosító térített. Az elsőfokú bíróság a peres felek jogviszonya tekintetében irrelevánsnak tartotta, hogy a kifizetés miért maradt el, mert az az alperes és a biztosító jogviszonyára tartozik. Miután nem volt olyan összeg, amellyel a felperes követelését csökkenteni kellett volna, a kereset szerint marasztalt az elsőfokú bíróság.

Az első fokú ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperesnek a kölcsön tárgyát képező személygépkocsira kötött casco biztosítás terhére kellett volna a felperesi igényeket részben vagy egészben kielégíteni. Hivatkozott arra, hogy a kölcsön folyósításának feltétele a casco biztosítási szerződés megkötése volt, és a finanszírozási feltételek között „magánszemélyek adatlapja” megnevezésű okiratból kitűnően a casco biztosítást a **bb** Kft-n keresztül kellett megkötnie, így a felperesi jogelődnek tudomása volt a casco biztosítás léteéről. Az általános szerződési feltételek 7.6., 7.7. pontjában foglaltak alapján megítélése szerint a felperesnek, illetve jogelődjének kellett volna eljárni a biztosító társasággal szemben, melynek elmulasztása a felperest terheli. Ezért alaptalannak tartotta, hogy az alperes és a biztosító jogviszonyára tartozik, hogy miért nem került sor a biztosítási összeg kifizetésére.

A felperes érdemi fellebbezési ellenkérelmet a másodfokú tárgyalás berekesztéséig nem terjesztett elő.

A fellebbezés nem alapos.

A Pp. 235. § (1) bekezdés kimondja, hogy a fellebbezésben új tény állítására, illetőleg új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetőleg új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az első fokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a 141. § (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell.

Az elsőfokú eljárásban az alperes ellenkérelmét kizárólag arra alapította, hogy gépjármű lopáskár folytán a casco biztosítás alapján a biztosító által megtérített összeget a felperes követeléséből le kell vonni. Ehhez képest az alperes a fellebbezésében a gépjármű vásárlási kölcsön általános szerződési feltételeire is utalt, nevezetesen arra, hogy a biztosító által fizetett összeget a kölcsönnyújtóra engedményezte, és a biztosító társasággal szemben a vita elrendezése érdekében a kölcsönnyújtó volt jogosult eljárni. Ennek elmulasztása megítélése szerint a felperes terhére róható.

A Pp. 3. § (2) bekezdés alapján e nyilatkozat tartalma alapján felperesi, illetve felperesi jogelődi jogellenes, felróható magatartásra alapított kártérítési igényt feltételez, amelyet az alperes a Ptk. 296.§ (1) bekezdés alapján beszámítani kíván a felperes követelésével szemben. A felperes e követelést nem ismerte el, illetve a rendelkezésre álló adatok szerint az alperes ezen követelése már korábban, nem az elsőfokú tárgyalás berekesztését követően lejárttá vált. Mindezek alapján a Pp. 247. § (3) bekezdése szerint a jelen másodfokú eljárásban beszámítási kifogás előterjesztésének helye nem volt. Ezen túlmenően az alperes által fellebbezésében tett fenti előadás olyan új tényelőadásnak is minősül, amely tényekről az alperesnek már az elsőfokú határozat meghozatalát megelőzően tudomása kellett hogy legyen, továbbá az alperesnek lehetősége lett volna az elsőfokú eljárásban is előadni ezen tényeket, így a Pp. 141. § (6) bekezdése is érvényesül. Ebből következően a Pp. 235. § (1) bekezdés alapján ezen új tények előadására és e tényelőadás figyelembe vételére a jelen fellebbezési eljárásban lehetőség nem volt.

A másodfokú bíróság mindezek mellett megjegyzi, hogy az elsőfokú eljárásban megkeresett biztosító közlése szerint a casco biztosítási szerződés alapján kifizetés nem történt, így ezen tényből következően a kölcsönszerződés általános szerződési feltételei 7.6. pontja szerinti, a biztosító által fizetett összeg kölcsönnyújtóra engedményezése ténylegesen fel sem merülhetett. A szerződési feltételek 7.1. pontja alapján az alperes volt köteles a Casco biztosítás megkötésére és a kölcsönjogviszony megszűnéséig annak fenntartására, továbbá a káresemény bekövetkeztekor a feltételek 7.7. pontja szerint ugyancsak az alperes volt köteles a kárrendezés érdekében a biztosítótársaság által előírt valamennyi okiratot határidőre átadni, és minden tekintetben a biztosítótársaság rendelkezésére állni. Ezekből következően az alperesnek volt kötelezettsége a casco biztosítás alapján a biztosítótársasággal szemben a kárbejelentés és azzal kapcsolatos minden egyéb tevékenység tekintetében eljárni.

Az általános szerződési feltételek 7.7. pontjában foglalt felhatalmazás arra az esetre szól, amennyiben a biztosító által fizetett összeg nagysága vitatott. E feltétel pedig a jelen esetben be sem következett, hiszen a rendelkezésre álló iratok szerint a casco biztosítási szerződés alapján teljesítés, kifizetés nem történt. Miután a biztosító részéről kifizetés nem történt, így a kölcsönszerződés alapján a felperes keresetében érvényesített összeg bizonyított.

Mindezek kiemelésével a jelen másodfokú eljárásra irányadó eljárási szabályokra tekintettel az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a jogvita elbírálásában releváns tényállást helytállóan állapította meg, abból levont jogi következtetése és ítéleti döntése megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla ezért a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott. A fellebbezési eljárásban a felperesnek igazolható költsége nem merült fel, az alperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a peres felek oldalán felmerülő költségről a másodfokú bíróságnak határoznia nem kellett.

Az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a másodfokú bíróság az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdés alapján alkalmazandó, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés szerint rendelkezett.

Budapest, 2012. április 17.

. Németh László sk.

a tanács elnöke

. Merőtey Anikó sk.

Dr. Molnár Ágnes

sk.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: